

Tale, dersom han ikke havde forstaaet, at det var en dødssyg og lidende Mand, der i sin Forpinthed knap selv rigtig vidste, hvad han sagde. Af samme Grund lod han sig heller ikke ængste synderlig af hans mistrøstige Udtalelser; han saae, at Manden hele Tiden var mere optaget af sin egen Tilstand end af hans.

Endnu et Spørgsmaal gjorde han ham dog. Han sagde, at Bylivet og Byluften, saavidt han kunde mærke, ikke rigtig passede for ham. Om Professorens derfor ikke troede, det vilde være heldigt, om han søgte at indrette sig saadan, at han fremtidig saavidt muligt levede paa Landet?

„Jo, Gud bevares! Tag endelig paa Græs! Der hører vi dog hjemme. Til Stenbroen duer vi endnu inte i dette Slægtled. Og maaske heller inte i det næste. — Naa, men bliv nu liggende et Par Dage og faa Deres ærede Nerver lidt i Ro. En Spiseskefuld Bromkalium om Aftenen kan jeg ogsaa nok tillade Dem. Og saa forresten, kære Lidelsesfælle, lad os bære vores fortykkede Tarme med Taalmodighed! Vi skal forhaabenlig inte opstaa med dem i Evigheden.“

*

*

*

Per havde ikke Ro paa sig til at blive i Sengen længer end til den næste Morgen; og efter endnu et Døgn's Forløb tog han hjem til sig selv. Kort efter begyndte Forelæsningerne og Øvelserne paa Landbohøjskolen, og han forsvandt atter helt i sit Arbejde.

Den Paamindelse, han havde faaet, om at tage Vare paa sig selv, var han dog ikke overhørig.